

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Z. P.**, zast. JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Nuselská 499/132, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2020, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2022, č. j. 2 Ad 6/2021-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1573 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 2018 byl žalobci přiznán starobní důchod ode dne 12. 2. 2016 podle § 29 odst. 1 písm. h) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), s přihlédnutím k čl. 12 odst. 2 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými (č. 85/2008 Sb. m. s., dále jen „smlouva s USA“), neboť žalobce ke dni 12. 2. 2016 dosáhl důchodového věku a splnil podmínku potřebné doby pojištění 32 let při zohlednění dob získaných v České republice, USA a Kanadě. Srovnávacím výpočtem žalovaná vypočetla též výši starobního důchodu podle Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Kanadou (č. 1/2003 Sb. m. s., dále jen „smlouva s Kanadou“), která však byla nižší, a proto žalobci přiznala starobní důchod ve výši stanovené s přihlédnutím ke smlouvě s USA.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 7. 2020, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), zamítla žádost žalobce o zvýšení českého starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) ZDP. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky.

Rozhodnutím žalované ze dne 24. 9. 2020, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), byly námitky zamítnuty a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítl, že žalovaný nezdůvodnil svůj závěr, že je třeba bilaterální smlouvy aplikovat samostatně. Pokud smlouvy umožňují aplikovat smlouvu se třetím státem, musí dojít k aplikaci obou smluv, aby nedocházelo k diskriminaci pracovníků, kteří vykonávají činnost ve více státech. Podle žalobce byl postup žalovaného v rozporu se základními principy koordinace sociálního zabezpečení. Žalovaný pochybil, pokud provedl dva výpočty a následně s odůvodněním konkurence stejných nároků přiznal jen ten vyšší. Pochybení žalobce spatřoval také v tom, že žalovaný nejprve při výpočtu výše dávky vyloučil doby pojištění od roku 1987 do 1990 a od 1. 3. 2013 do 12. 2. 2016, čímž došlo ke snížení vyměřovacího základu, přestože žalobcův příjem v Kanadě byl výrazně lepší než v České republice. Namítl také nesprávnou aplikaci § 16 odst. 4 ZDP ve spojení s vyhláškou č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení (č. 100/1988 Sb.), ve znění účinném do 31. 12. 1995. Za nesprávné žalobce považoval též vyloučení doby od 1. 3. 2013 do 11. 2. 2016 s tím, že vyloučenými dobami po 31. 12. 1995 jsou doby pobírání starobního důchodu, za které se považuje i vyplácení obdobných důchodů od cizozemského nositele pojištění, neboť v napadeném rozhodnutí chybí zhodnocení systému, z něhož žalobce pobírá dávku. Namítl, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť žalobce nepobírá kanadskou dávku zabezpečení ve stáří, ale pouze dávku ze systému kanadského důchodového programu určeného pro lidi nad 60 let, kteří mohou pobírat sníženou částku z celkového starobního důchodu a k tomu pracují, a to jen ve výši 140 dolarů.

[4] Městský soud žalobu napadeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí zatíženo zásadní vadou, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení, nadto jde o otázku, která nebyla Nejvyšším správním soudem řešena. Kasační stížnost tedy přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a je proto přijatelná.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti, respektive jejím včasném doplnění sepsaném prostřednictvím zástupkyně předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Má za to, že žalovaná ani městský soud nevysvětlily, proč bylo třeba provést dva výpočty podle smlouvy s USA a smlouvy s Kanadou za situace, kdy obě vychází z principu vzájemného uznávání a sčítání dob. Podle stěžovatele není zřejmé, z jakého konkrétního ustanovení městský soud vycházel. Městský soud se nevypořádal s námitkou, že stěžovatel byl fakticky krácen při výpočtu důchodu dvakrát. Stěžovatel spatřoval pochybení při výpočtu v tom, že žalovaná nejprve při výpočtu výše dávky vyloučila doby pojištění od roku 1987 do 1990 a od 1. 3. 2013 do 12. 2. 2016 a poté aplikovala přepočítávací pravidla pro účely stanovení osobního vyměřovacího základu, což vedlo ke snížení výsledné výše přiznaného důchodu. Žalovaná ani soud nezkoumaly, zda se nejedná o nepřípustnou diskriminaci oproti pojištěncům, kteří mají započítány vyloučené doby získané v českém důchodovém pojištění.

pokračování

[7] Dále stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně aproboval postup žalované. Pokud městský soud uvedl, že kombinovaný výpočet není upraven, je třeba postupovat tak, aby byly při výkladu právních norem a mezinárodních smluv zachovány základní principy, na nichž jsou smlouvy o sociálním zabezpečení postaveny. Postup žalované je v rozporu se základními principy koordinace sociálního zabezpečení, na němž jsou postaveny smlouvy o sociálním zabezpečení s USA i s Kanadou. Je diskriminující vůči migrujícím občanům, kteří pracovali ve dvou různých státech, oproti těm, kteří pracovali jen v jednom. Žalovaná pochybila při výpočtu dílčího důchodu, když provedla dva výpočty a s odůvodněním konkurence stejných nároků přiznala jen ten vyšší, čímž dochází k znevýhodnění migrujících pracovníků.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením městského soudu.

[9] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12). Takový přesah v projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Je z něj patrné, na základě jakého skutkového stavu i právních úvah městský soud rozhodl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Městský soud v napadeném rozsudku uvedl konkrétní ustanovení zákona o důchodovém pojištění a obou smluv o sociálním zabezpečení, podle nichž bylo při stanovení výše starobního důchodu postupováno (zejména čl. 2 obou bilaterálních mezinárodních smluv upravujících jejich věcný rozsah, dále čl. 12 odst. 1 a 2 smlouvy s USA a čl. 16 odst. 1 smlouvy s Kanadou k výpočtu výše dávky, § 4 odst. 2 a § 33 odst. 1 a 2 ZDP upravující základní a procentní výměru starobního důchodu, § 15 a násl. ZDP upravující výpočtový základ, § 58 odst. 1 ZDP upravující postup v případě splnění podmínek nároku na výplatu více důchodů téhož druhu a § 61 odst. 1 ZDP upravující postup pro stanovení „dílčího důchodu“), a postup při výpočtu důchodu náležitě odůvodnil. Z odůvodnění napadeného rozsudku též plyne, že se městský soud žalobními námitkami řádně zabýval. Vypořádal se i s žalobní námitkou stěžovatele, že žalovaná nesprávně vyloučila doby pojištění v letech 1987 až 1990 a dobu od 1. 3. 2013 do 12. 2. 2016, čímž se snížil vyměřovací základ, ač příjem žalobce v Kanadě byl vyšší než v České republice. Odůvodnil, že se jedná o vyloučené doby dle čl. 16 odst. 3 smlouvy s Kanadou i dle § 16 odst. 4 ZDP ve pojení s § 12 odst. 7 písm. e) vyhlášky č. 149/1988 Sb. Vyjádřil se též k namítané povaze dávky poskytované žalobci kanadským nositelem pojištění (bod 37 napadeného rozsudku), upozornil, že doba od 1. 1. 2016 do 11. 2. 2016 nezasahuje do výpočtu důchodu, neboť se nachází mimo rozhodné období, a vysvětlil, že k výdělkům reálně dosaženým na území Kanady nelze s ohledem na znění smlouvy s Kanadou přihlídnout (viz body 29 a 38 napadeného rozsudku). Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se soud „nevypořádal s tím, že fakticky byl stěžovatel při výpočtu krácen dvakrát“,

přičemž pochybení spatřoval konkrétně v tom, že žalovaná „nejprve při výpočtu výše dávky vyloučila doby pojištění (dobu od roku 1987-1990 a dobu od 1. 3. 2013 do 12. 2. 2016), pak žalovaná aplikovala přepočítávací pravidla, pro účely stanovení osobního vyměřovacího základu, což vedlo ke snížení výsledné výše přiznaného důchodu žalobce“, je třeba předně zdůraznit, že městský soud postup při výpočtu s odkazy na příslušná ustanovení odůvodnil, včetně uvedených vyloučených dob. Pro úplnost lze poznamenat, že takto doslovně byla námitka uplatněna až v replice, tedy po lhůtě k podání žaloby (k nevypořádání opožděně uplatněných námitek viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 208/2015-22). Městský soud se zabýval i namítanou diskriminací, neshledal však, že by postup žalované byl diskriminační.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti nad rámec námitek směřujících proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vyslovil obecný nesouhlas s tím, že městský soud aproboval postup žalované, a zopakoval obecnou žalobní námitku (viz bod V odst. 1 žaloby), že postup žalované je v rozporu se základními principy koordinace, na nichž jsou smlouva s USA a smlouva s Kanadou postaveny, a že žalovaná pochybila, když provedla dva výpočty dílčího důchodu a přiznala jen ten vyšší, čím dochází k znevýhodnění migrujících pracovníků. Ve vztahu k rozsudku městského soudu v podstatě toliko namítl, že pokud městský soud uvedl, že kombinovaný výpočet není nikde upraven, měl postupovat tak, aby byly při výkladu právních norem zachovány základní principy, na nichž jsou smlouvy o sociálním zabezpečení postaveny.

[12] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[13] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předesílit a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského (městského) soudu a z kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu z 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, bod 9, či rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, bod 10). Stěžovatel tedy musí vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl městský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11).

[14] Argumentace stěžovatele je natolik obecná, že nemohla bez dalšího vést ke kvalifikovanému zpochybnění konkrétních závěrů napadeného rozsudku městského soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35, bod 11, či usnesení Nejvyššího správního soudu z 23. 8. 2023, č. j. 8 Azs 43/2022-51, bod 12).

[15] Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně odůvodnil, že postup žalované, která za účelem výpočtu výše českého starobního důchodu v souladu se zněním každé ze smluv o sociálním zabezpečení provedla dva výpočty výše dílčeného českého starobního důchodu, a následně přiznala ten vyšší, představoval jediný možný postup souladný jak s českou právní úpravou, tak s oběma mezinárodními smlouvami, na jejichž konkrétní ustanovení odkázal. Podle městského soudu se nejedná o postup diskriminační, jiné řešení by naopak nepřipustně zvýhodňovalo žalobce na úkor ostatních účastníků důchodového pojištění. Vysvětlil, že princip koordinace v oblasti sociálního zabezpečení na mezinárodní úrovni, konkrétně sčítání dob pojištění, byl naplněn tím, že při stanovení potřebné doby pojištění bylo přihlédnuto k dobám pojištění získaným v jiných státech (Kanadě a USA). Výši dávky pak státy poskytnou v poměrné výši podle konkrétního počtu dob pojištění, které osoba získala podle jejich vnitrostátních právních předpisů (tj. dávku poskytne každý stát jen v dílčí výši za „své“ doby). Základní principy a cíle koordinace v oblasti sociálního zabezpečení na mezinárodní úrovni byly dle městského soudu naplněny i tím, že při stanovení výše českého starobního důchodu žalovaný postupoval s ohledem na znění mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení. Vzhledem k žalobním námitkám s odkazy na judikaturu též ozřejmil, že není v rozporu s principy sociálního zabezpečení a mezinárodní koordinace, že při stanovení výše důchodu nelze nevycházet z reálně dosažených výdělků v jiných státech (smlouva s USA vytváří fikci, jako by žalobce za dobu pojištění v USA dosáhl „běžných“ výdělků na území ČR, podle smlouvy s Kanadou se doby pojištění pro stanovení vyměřovacího základu pro výpočet výše dávky vylučují). S odkazy na judikaturu připomněl, že zákonodárce má, a to včetně prostoru pro vyjednání pravidel mezinárodní smlouvy o koordinaci sociálního zabezpečení, relativně široký prostor pro diskreci při stanovení konkrétní úpravy pravidel důchodového systému a že v případě předpisů důchodového pojištění není možné použít rozšiřující výklad. Výpočet výše českého starobního důchodu kombinací dvou bilaterálních smluv o sociálním zabezpečení, které takový postup neupravují a obsahují odlišná pravidla pro výpočet výše starobního důchodu, by postrádal oporu v právním řádu a šel by nad rámec právní úpravy, kterou nemůže žalovaná sama vytvářet. Lze poznamenat, že většina žalobních bodů byla formulována velmi obecně, což předurčilo i míru obecnosti jejich vypořádání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, bod 32). Městský soud s odkazy na konkrétní ustanovení popsal způsob výpočtu podle obou smluv a rovněž vysvětlil, proč kanadské doby pojištění, na které žalobce poukazuje, byly správně posouzeny jako vyloučené doby (které „nerozmělňují“ průměr výdělků) při stanovení osobního vyměřovacího základu, a to jak podle smlouvy s Kanadou, tak i podle české právní úpravy aplikované při výpočtu dle smlouvy s USA.

[16] Stěžovatel s argumentací městského soudu konkrétně nepolemizuje. Městský soud popsal postup při výpočtu starobního důchodu, úvahy, jimiž byl veden a jasně uvedl, že dle jeho názoru není jiný způsob výpočtu, který by byl v souladu s českými právními předpisy a oběma smlouvami o sociálním zabezpečení, možný. Stěžovatel nikterak neozřejmil svůj náhled na to, jak by měly být dle jeho názoru výpočty s přihlédnutím ke smlouvě s Kanadou a smlouvě s USA kombinovány, ani jak měl městský soud obecné principy, na něž poukazuje, odlišně promítnout při výkladu a aplikaci konkrétních ustanovení zákona o důchodovém pojištění, smlouvy s USA a smlouvy s Kanadou. Nespecifikoval, jak měly

být dle jeho názoru konkrétní právní normy s ohledem na principy, na nichž jsou smlouvy o sociálním zabezpečení postaveny, vyloženy, v čem přesně spatřuje nezákonnost výpočtu a jak se měla promítnout do výše přiznaného starobního důchodu (důvodem, proč byl vyšší dílčený důchod vypočtený s přihlédnutím ke smlouvě s USA, byl vyšší poměr české doby pojištění při nezohlednění doby pojištění v Kanadě oproti poměru vztaženému k oběma zahraničním dobám pojištění). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že uvedené obecné námitky nesplňují náležitosti kasačního bodu, neboť nereagují na rozhodovací důvody městského soudu. Jsou tedy nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 299/2020-41, bod 16 a další tam citovaná judikatura).

[17] Není úlohou Nejvyššího správního soudu podrobit napadený rozsudek komplexnímu „testu“ a v návaznosti na zcela obecné námitky posuzovat, zda krajský (městský) soud dospěl ke správnému závěru. V dané věci tedy není prostor pro to, *„aby Nejvyšší správní soud ‚stručně a obecně‘ přezkoumal závěry krajského soudu – tak někdy postupují krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, mají-li projednat ‚neumělou‘ laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha nepřipravit žalobce, kteří nemusí být zastoupeni advokátem, o přístup k soudu. V řízení o kasační stížnosti však není pro podobný postup prostor. V řízení, v němž musí za stěžovatele jednat advokát či jiný právní profesionál, je třeba vyžadovat tomu odpovídající úroveň právní argumentace“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu z 30. 6. 2020, č. j. 2 Afs 115/2020-42, bod 16). Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz usnesení Nejvyššího správního soudu z 16. 6. 2023, č. j. 8 Afs 28/2022-30, bod 19, a v něm citovanou judikaturu).

[18] Stěžovatel dále doplnil kasační stížnost osobně sepsaným podáním, které bylo dáno k poštovní přepravě dne 9. 6. 2022. V něm uvedl, že žalovaná i městský soud postupovaly liknavě, neboť žalovaná nepřiznala jeho invalidní důchod v roce 2012 a nezohlednila jeho handicap, a městský soud nezohlednil, že v Kanadě nebylo 4 roky vydáno rozhodnutí o starobním důchodu. Toto podání bylo učiněno až po uplynutí měsíční lhůty, která byla stanovena k doplnění kasační stížnosti dle § 106 odst. 3 s. ř. s. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 2 Ads 101/2022-13, jež bylo zástupkyni stěžovatele doručeno téhož dne. K novým důvodům uplatněným po uplynutí této lhůty nelze přihlížet (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 2 As 28/2009-28). Pouze na okraj lze dodat, že ani v tomto podání stěžovatel nezpochybňuje důvody napadeného rozsudku, v němž se městský soud vyjádřil též k povaze dávky poskytované stěžovateli v rámci kanadského důchodového programu, jakož i k žalobní námitce, že se žalovaná nezabývala jeho tvrzením, že byl v USA v roce 2012 uznán invalidním.

[19] V situaci, kdy přípustnými byly toliko námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů. Žalovaná s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nemá, přestože byla procesně úspěšná.

[22] Stěžovateli byla již v řízení před městským soudem ustanovena zástupkyně JUDr. Anita Pešulová, advokátka, která jej podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. Její odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování hradí stát. V daném případě ustanovené zástupkyni náleží za řízení o kasační stížnosti odměna za jeden účelný úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1000 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu). Dále jí náleží náhrada hotových výdajů za tento úkon v paušální výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna a náhrada hotových výdajů se tudíž zvyšuje o částku této daně ve výši 273 Kč (tj. 21 % z částky 1300 Kč). Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1573 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu